

[Svend Andersen (Rosk.a.)]

afstand fra det store og uansvarlige kasseunderskud, som regeringen kører med, for der er reelt ikke nogen forskel mellem det kasseunderskud, som regeringen ønsker, og det, som disse partier ønsker.

Disse partier vil ligeledes på ingen måde kunne påberåbe sig, at de skulle være et alternativ til socialdemokratiet. Tilsyneladende er det desværre efterhånden lykkedes socialdemokratiet at trække disse partier så langt ind imod den socialdemokratiske vej mod afgrunden, at de tilsyneladende helt har opgivet selv at fostre en alternativ politik.

Jeg må altså atter en gang konstatere, at det eneste alternativ, der findes til socialdemokratiets umanerligt store lyst til statsstyring, socialisering, statsdirigereri, er fremskridtspartiet. Der findes simpelt hen ikke ét eneste andet parti, der klart tager afstand fra denne efter min opfattelse menneskeligt uværdige politik.

Med hensyn til de af regeringen stillede ændringsforslag vil vi i vidt omfang kunne stemme for de ændrede skøn over provenu etc., der er fremlagt i form af ændringsforslag. Vi vil stemme imod de fleste af de ekstra bevillingsforslag, der også er indeholdt i regeringens ændringsforslag.

Det finanslovsforslag, som den såkaldt ansvarlige regering hermed lægger ryg til, er det sædvanlige: flere og flere udgifter, større og større underskud, større og større arbejdsløshed, et stort underskud på betalingsbalancen osv. Privatforbruget er nærmest for nedadgående i det forløbne år, og vil sandsynligvis fortsætte med at være for nedadgående i det kommende år.

Alt i alt kan man konstatere, at denne regering er dumpet i alle de fag, den er gået til eksamen i. Den startede med at proklamere, at arbejdsløsheden ville man ikke tolerere, den ville man afskaffe. Ja, og hvad er der så sket i mellemtiden? Så er resultatet altså blevet det, at man har tredoblet arbejdsløsheden. Vores betalingsbalanceunderskud både sidste år og det, som vi vil få i år, er af en størrelsesorden, som vi vist ikke kan finde magen til i Danmarkshistorien. Vi har et af Europas højeste renteniveauer, og vi har gældsat os med en forrygende hastighed både i ind- og udland. F. eks. er den indenlandske gældsætning vokset fra omkring 2½ mia kr. for et par år siden til nu at udgøre

omkring 25 mia kr. Det vil sige, at den altså er noget nær tidoblet i de sidste par år.

Fremtidsudsigterne er desværre ikke særlig lyse, i hvert fald hvis denne regering får lov til at fortsætte. Den danske befolkning vil sandsynligvis komme til at skulle betale med en eller anden form for værdistigningsafgift eller en anden form for afgift på boliger. Når de nye overenskomster træder i kraft, så vil der vel ske det, at de overskydende dyrtidsportioner, som man har fabrikeret i forløbne augustforlig, skal det pålægges virksomhederne at udbetale, og hvis man vælger den vej, så vil det betyde titusinder flere arbejdslose samt en yderligere forværring af vores betalingsbalance med et milliardbeløb. Hvis ikke man vælger den vej, så finder man vel som sædvanlig på en eller anden snedig måde en eller anden snedig idé om, at lønmodtagerne bare skal fortsætte med af egen lomme at indbetale en masse penge til deres egen ATP-fond. Det er i det hele taget en besynderlig måde at klare dette problem på.

Sammenfattende kan man altså konstatere, at denne regering ikke er en regering, der løser problemer, det er en regering, der skaber problemer, forstørre problemer, og som fattiggør Danmark i et efterhånden helt forrygende højt tempo. Man fristes efterhånden til at tro, at det er sporene fra 1930'erne, der ligesom skræmmer. Først fik man ført den danske økonomi ud i en kaotisk situation. Så gik man til valg på mottoet »Stauding eller kaos«, og herefter vandt man en stor valgsejr. I perioden 1935–39 gennemførte man en række fornuftige og gode løsninger. Man fik efterhånden bragt Danmark på skinner igen, og mærkværdigvis, hvad skete der så? Ja, så tabte man valget i 1939, efter at man havde gennemført en række fornuftige ting i 4 års perioden 1935–39.

Det er muligvis en gentagelse af det, man frygter. I hvert fald er det en kendsgerning, at den politik, som regeringen lægger op til, og som den har lagt op til i de forløbne år, er en politik, der skader lønmodtagerne, en politik, der skader alle de mennesker, som det danske samfund består af. Det er en politik, som medfører, at vi kommer ud i en bundløs gæld efterhånden. Det er en politik, som vel nærmest vil få katastrofale virkninger bare på lidt længere sigt, bare i løbet af en periode på 2–3 år.